

Vtáčkové zpyévajú, jaro nastáva,
na tom pekném strome kvet rozvonáva,
vtáčkové zpyévat budú,
šablénky blínkat budú,
ty naše hlávenky liétat nám budú.

Dostať som já kona sivovraného,
od pana cígara darovaného,
môj konýček sa ľaká,
vydzí Turka z daľaka,
ach Bože, Rozbože, vojna veľiká.

Oj už ten náš tambór na buben bubnuje,
a ten náš jenerál komandýruje,
aľo, chlápci, aľomarš,
vemte svoju patronťaš,
a brante sa, dzeci, napomýnam vás.*

1241.

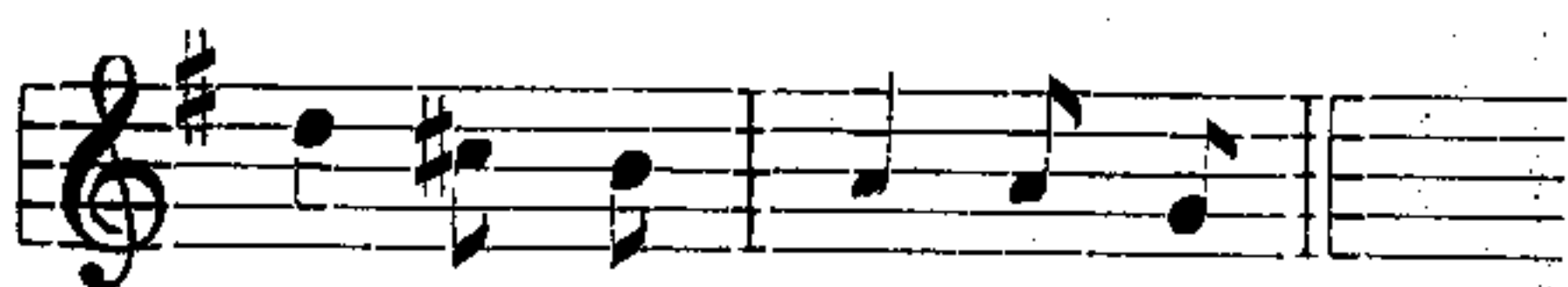
Z Uherské strany.

Už je nám to, ka-marad-zi, darmo, už to máme predpí-sa-né

dávno, že mu-sí-me na vojnu ru-ko-vac, za kra-ji-nu

svoju kru vy-lé-vac.

Už je nám to, kamaradzi, darmo,
už to máme predpísané dávno,
že musíme na vojnu rukovac,
za krajinu svoju kru vylévac.

Bojujme my, kamaradzi smeľe,
šak na strome lísteček prikryje(?);
kedz budzeme udatne bojovac,
budze nás sám Pán Bôh opatrovac.

* Píseň původu moravského.